

דפסולה למש"כ לפיל לוח ד' דרבינו דייק בליטניה וכתב כהנה חגרה לא יחל ולא פסולה כלשון בנח' . משום דפסולה משמע שאין לה חקנה . ראשון לציין
 ולא יחל משמע שהיא פלטה כשרה לאחר החיפון . ח"כ הגל שנהג פסולה ש"מ דלא מהני חיפון . ובתלמוד מסוגיא דמנחות ל"ב ב' ג"כ
 שוכח הכי דמקמי על הא דהניח ס"ס והפליג שבטו חן עשין מהם מוזה משום שאין מורידין בו הא מורידין עשין והא בנ"י שירטוט . וחי
 חיחא ד"ס חקנה מתי קשיא הא חי מורידין אפשר לפרט . וכ"כ בנ"י הגאון רפ"ח ס' ג' . והמש"כ דשרטוט אחר כתיבה לא מהני כנראה

שאלת שלום

לאלתר ספר תורה שבלה וחפילין שבלו אין
 עושין מהן מוזה כ"ל המצות מברך עליהן עובר
 לעשייתן דוח מטיבילה מ"ט משום דלא חזי גברא
 תגיא נמי הכי סבל ועלה בעלייתו אומר ברוך
 אקב"ו על הסבילה (יז) ובר קמ"ב עבד מעקה
 אומר אקב"ו על המעקה ובר מיהות מוזה אומר
 (יח) לקבוע מוזה ארשבן שלח לרבינו הקדוש
 תדא טרגליחא אנטימיטון ושלח ליה שגרי לי מילא
 שבא כותיה (יט) כתב ליה חר מוזה ושיגר ליה
 שגר ליה ארשבן אנא שיגרת לך מילא דלית לה
 שימי ואח שיגרת לי מילתא דלא שוה חד פולר
 שגר ליה את שיגרת לי מילא דאנא בעי למישר
 יתה ואנא שגרת לך מילא דאת דמך והיא מגשרא
 לך (כ) דכתיביקרה היא מפנינים וכל חפצך לא
 ישו בה חפצי וחפצך לא ישו בה כ"ד נכנס
 שד בבתו של ארשבן ולא היה לו אלא בת אחת
 ובאו כל הרופאים ולא הועילו לה ביון שנשל
 ארשבן את המוזה ושם לה על הפתח מיד ברהה
 אותה שדה ונשל רבינו הקדוש טרגלית לעצמו :
ברם צדך למיטר (בא) פיתחא דאיכא בביתא
ולא רגיל למיעל ולמיפק בת ונפקין בה
תורי וקניינא מאי מי אמרין שערך אמר רחמנא

סי"ה דס"ח שנמלא כתיב ח"י
 השם חן לשיטה יגה היריפה ולכאורה
 אמאי לא יקנו למחוק האורות ולהבין
 לחוזה שיטה וכהורלח הגאון מהר"י
 פזנא שהביא המג"א סי' ל"ב . ונראה
 משום דהרמב"ם למעמיה דס"ח צ"י
 שרטוט ה"ל"מ כמזוה וז"כ צ"י נמי
 שרטוט מן הג"ד כמש"כ החוס' גיטין
 דף ו' ובכ"מ ולא מהני אחר הכתיבה .
 ובתלמוד כהפליג דלא צ"י שרטוט חס
 אפשר להקן כלל מחיקה אלא להאריך
 לחיות שבאיך שיטות כשר לכלי
 פלמא : (יז) ובר עבד מעקה אומר
 אקב"ו על המעקה . וכ"כ בה"ב ר"י
 ה' מוזה . לכאן תמוה מ"ט ממוזה
 דמברך לקבוע מוזה . וכמו כלל
 המלוח דמפרשין בקיטור פנין המלוח
 וגם כלמך דהא רמיה עלי . וכ"כ
 הרמב"ם ה' ברכות פרק י"א ה"ב
 קבוע מוזה לכינו מברך לקבוע מוזה
 עשה מעקה לגנו מברך אקב"ו לשטוח
 מעקה . ופי הנראה שראה הרמב"ם
 דכ"י רבינו ולשוט וכן להאליח מדעתו
 ז"ל שהרי גבי מוזה דקדים לא ל'
 אקב"ו ובמעקה כ' אקב"ו . ולא דבר
 ריק הוא . אלא משום שראה מש"כ
 רבינו אקב"ו על המעקה ובמחמה
 שאחריו קי"ל וסמך על מעקה מש"ה
 העתיק הרמב"ם לשוט ותלח כדבריו
 צ"ע יקרא טסח הברכה אלא לפסוח מעקה
 פל"ס דעם רבינו ובה"ב ר"י ט"ס .

שנת ע"ג :
 מנחות לב' :
 ספחים ז' :
 ועוד כ"ס

ג"כ פ' נח"ט
 ל"ה ירושלמי
 ס"א דפלה

והאי שער מעליא הוא או דילמא דומיא דביהך מה ביהך למיפק ביה אף
 ה"ג

לא על הנג כלבד לר"ך לפסוח . אלא חסי' על הבורות שיחן ומערות שבביתו וכדחניא בסמרי חלח
 חן לי אלא נג . מנין לרבוה צ"מ ופליגי ח"ל לא חסי' דמיס צביהך . וברי לא גרע ממגדל כלכ רע בחוך ביהו דמלוח לארנו מש"כ .
 כדאי' צ"ק ד' ס"ו ב' . ומכ"מ ס"ז לברך שאין מברכין על לשון ל"ה . כמש"כ הרא"ש כחובות פ"א . אלא על מ"ט . וח"כ ח"א
 לברך אלא על מעקה שבגנו . ודרטו של רבינו כמנה מקומוה לכלול כל הדברים שא"ח לברך עליהם בצרכה הממוינה . כמש"כ פ' ט' שחי'
 ע"ג לוח ח' גבי מלח שכולל בהפרשה ברכה על השריפה צוה"ל חט"פ שח"ל ברכה צ"ע . וה"ה הגאון מש"ה כ' לברך על כל הפרטס
 חקי ביהו ולא שייך ס"ז לשון על פשיית מעקה ולא לפסוח מעקה . שהרי י"ס דברים שאינם בעשיה אלא בהפרה העשי' ובאזהרה דלא
 חסי' מש"ה מברך כלל על המעקה . אבל דרבו של הרמב"ם חייב קן כמש"כ שם גבי מלח . מש"ה כ' בדיוק הכוונה מעקה לגנו
 כו' . שא"ל לברך אלא על הנג ולא בפי למיכלל ג"כ . ובה"ב ס"ל כדעת רבינו . והפ"ג דתלמוד כ' ג"כ לברך להפריש מלח ולא מלר"ך לכלול הברכה
 על השריפה כמש"כ שם . לא דמי להכא . דעתה בה"ב שאין לשנות בשביל זה נוסח הברכה ממה שהיה בזמן הספרה והכתיבה היו
 לוחלים כדון . וכמש"כ החוס' בשם הירוש' כ"פ כיצ"ו . דרך כלל בנוסחי ברכות הל' בדקדוקי סברות שונות כידוע ברא"ש ור"ן ס"ל
 דפסחים וכו"מ : (יח) לקבוע מוזה . וכ"כ כל השסקים . אבל בירושלמי ברכות פ"ט ח"י העושה מוזה לפלמו לר"ך לברך לפסוח
 מוזה לאחר לפסוח מוזה לשמו כשהוא קובעה חומר על מלוח מוזה . וזה חסי' שפיר לדעת ריב"ז שאובא ברא"ש שם דמלוח
 דאפשר פ"י גליח מברכין בעל . אבל לדעת ר"ח והרמב"ם שם קשה . ונראה דודאי מחלוקת בבלי וירושלמי היא . דבשבת ד' כ"ג
 ח' חיחא כ"ד מברכין על נר חטכה להדליק נר חטכה . ובירו' סוכה פרק ג' ה"ד ח' על מלוח הדלקת נר חטכה . ובירו' במחמה
 לפסמיה וכדעת הריב"ז . אבל תלמוד דידן ס"ל דוקא כשהוא עושה פ"י גליח מברך בעל כמש"כ הרמב"ם שם . אבל בעושה פ"י פלמו
 חף ע"ג שאפשר לפסוח פ"י גליח מברך בלמד . ול"פ ליישב דעת הריב"ז מהא דנר חטכה . וכבר פתח הרא"ש שם ויישב ע"ג אבל
 בירו' מנזרח דהל' בספרה ז' . וע"פ סי' קפ"ח לוח ג' : (יט) כתב ליה חר מוזה ושיגר ליה . בירו' ומ"ר ח"י שלח ליה חל מוזה
 ונראה דבדיוק כ' רבינו שכתב בשבילו מוזה דמזוזה שכתבה סהם ע"ד לקבענה בפסח ישראל כמלוחה . אסור לקבענה בדלת כותי
 שהורדה המלוח היא . ובזיון כבוד המזוזה כמש"כ לדעת רבינו פ' שלח סי' קכ"ו לוח ה' . וכ"כ הרמ"א יו"ד סי' רל"א בשם מהר"ל
 והפ"ג דעד שלא יקבע בדלת ישראל היו הזמנה בעלמא מ"מ הא פליגי בה אב"י ורבא ולאבי הזמנה מילתא היא . ולדעת הרי"ף
 וס"פ רשב"ב אב"י רב"י ס"ל הזמנה מילתא פ' מש"כ שהיה דרשה דפרים . [וע' סנהדרין דק"ב דלחאב וזה שכבר חס ההורה במה
 שלא מסרה למלך חרס . הדי דהורדה קדושה היא ויש לדמות דשם היה מקום לחוס שלא יכעו בה כבוד ס"ח] מש"ה דייק רבינו
 שכתב ע"ד ק' . ועמ"כ אקדשה וחו לא היו בזיון . כמש"כ שאלת' ק' לוח ח' בקדושה קרבן כיצ"ו : (כ) דכתיב יקרה היא מפנינים
 וכל חפצך לא ישו בה . פ"י והאיך אפשר שחיה יקרה מכל מפליס שבשה"ל . אלא משום שהיה שומרת חס הגוף מכל נזק .
 מה שא"ל בכל פמלו שחמה השמש . והרי חלית נכסים ושער הוא לטובת הגוף והפולחה . וח"כ היא יקרה מכל . אבל בירו' ח"י
 שגח' כההלך המנה אהרן זה לא שייך לכאורה אלא בלימוד ההורה והיה נראה דאסיפא דקרא סמך בשבך חשומר פליך . אבל במ"ר
 הביא חן דרשה דנ"מ דפוסה דף ל"א שגח' כההלך המנה אהרן כשהוא שגח' חשומר פליך בשעת המיתה והקליטת כו' . וזה לא שייך
 למזוזה כלל ואולי מפרש כמ"כ כההלך המנה אהרן כשהוא שגח' חשומר פליך בשעת המיתה והקליטת כו' . וזה לא שייך
 לליך המזוזה בשעת המות שלא ילמו פלאכי מכלה כשנמחו כשהוא בבית שיש בו מוזה . והקליטת היא חשיךך לפ"ל הייט שזר המלוח
 כמשמש . וח"כ הוא כחונה חמרת מדרשה ה"ס ע"ג במשל להולך בדרך כו' . ולפי זה ברור דהירו' אולי בדעת מ"ר באגדה כידוע
 בכ"מ והביא רישא דקרא לרמיה על שמירת הנזקין . ורבינו לא הביא זה הפסוק והדרשה . דאולי חליבא דתלמוד דידן דמפרש בח"ס
 מש"ה מצוה מקרא אחר השיך לפנין : (בא) פיתחא דאיכא בביתא כו' ונפקין ביה תורי וקניינא כו' . הא פשיטא דכפר ואל"ר
 העשי למחורה שאיט מתי להליכה חס אלא צעה הטורף לברך או לשחיה . דודאי מייב כמו שהביא לפיל הברייחא דרפס ולגין כו' הייב
 במחמה . וזה שזקרו או שמורוה נכנס בש מיקרי רגיל . ולא קאמר אלא פתח שבבית דעשוי לברך וקניי' . וזה חסי' רגיל חסי' לוח"י
 וקניי' ג"כ . עוד יש לדקדק דוקא צביחא דודאי יש שם פתח כדרך הבית שעשוי ליכנס וליחא . אלא שיש עוד פתח שאיט רגיל . הפתח
 הרגיל